

SÚŤAŽ O NAJLEPŠIEHO SPISOVATEĽA

Návrh a organizácia akcie:

členovia žiackej rady

Úprava a prepis textov:

Mgr. Slavomíra Karpačová

Porota:

členovia žiackej rady

Mgr. Slavomíra Karpačová

Podakovanie:

...vedeniu školy za podporu akcií žiackej rady...

...všetkým pani učiteľkám, ktoré motivovali žiakov a pomohli im stať sa spisovateľmi...

...žiakom, ktorí sú radi kreatívni a podporujú svojich spolužiakov zapájaním sa do organizovaných súťaží a akcií...

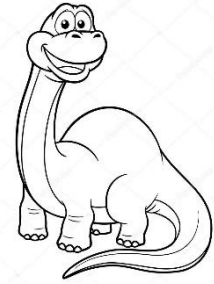

Víťazi I. kategórie (1. – 2. ročník)

1.

Stretnutie s Hryzkom

(Amálka Bušfyová, 2.A)

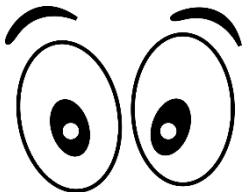
Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Kuknem sa cez „kukátko“ a vidím dve veľké oči. Otvorím dvere a tam malý a smutný dinosaurus. Ako sa voláš? „Ja sa volám Hryzko,“ odpovedal.

Rodičia išli na návštevu a ja sa nemám s kým hrať. Pozvem Hryzka dnu a predstavím sa mu. Potom sa dlho hráme a vyjedáme popcorn. Od únavy sme zaspali.

Zobudí ma mama. Pýta sa, či som sa nenudil. „Dalo sa to vydržať,“ odpoviem. A prázdne vrecko od popcornu schovám pod posteľ.

2.

Prekvapenie

(Ondrej Kralovič, 2.D)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Otvoriť? Neotvoriť? Otvoriť? Neotvoriť? Po chvíli sa rozhodnem. Otvorím! A tam nikto. Zatvorím dvere. Idem sa napiť, lebo mi od strachu vyschlo v krku. Pijem a opäť niekto zvoní. Pohár mi vypadne z ruky a vykríknem. A zas rozmýšlam... Otvoriť? Neotvoriť? Otvoriť? Neotvoriť? Otvorím dvere a tam nikto. Zatvorím dvere.

Idem do izby a zas zvoní! Zvoní hlasno. Obzerám sa a to zvoní telefón.

3.

Stratený psík

(Natálka Horváthová, Adrianka Sivčáková, 1.C)

K narodeninám som dostala rozkošného psíka. Dala som mu meno Palček, lebo bol drobučký ako Palček z rozprávky.

Našťastie mám narodeniny cez prázdniny, preto som sa mohla Palčekovi venovať celý deň. Nespustila som z neho oči ani na minútu. Bol celý biely, len na chvostíku a jednej labke mal čierne bodky. Páčila sa mi aj jeho jemná, akoby zamatová srst'.

V sobotu predpoludním som bola doma sama, rodičia šli do záhrady. Palček okolo mňa poskakoval, keď som si upratovala svoju izbu. Povysávala som. Zrazu sa obzriem a jeho nikde.

Hľadám ho, ale jeho nikde. Idem sa pozrieť na záhradu. Hľadala som ho aj tam, ale ani tam nebol.

Kde by mohol byť? Ešte mohol byť v kuchyni. Veď on chodí skoro vždy do kuchyne, lebo tam má jedlo. A idem sa pozrieť a bol tam.

Vítazi II. kategórie (3. – 4. ročník)

1.

Tajomná neznáma

(Tereška Tužinská, 4.A)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Priam ma zožierala zvedavosť, kto za tými dverami je, no zároveň som mala aj strach. Nie z rodičov, ako to v takýchto prípadoch u mňa väčšinou býva, ale z toho neznámeho, tam za dverami, čo bolo obzvlášť nezvyčajné. Pocítila som, ako mi po chrbte prebehol mráz. Celá v šoku a preťažená úvahami či otvoriť, zostala som stáť ako sol'ný stĺp. Ani obraz, ani zvuk, ako by povedala mama. Keby som sa aj hýbala, to, čo som v tej chvíli začula, by ma hneď prikovalo k zemi. Zdalo sa mi, že tam stojím celú večnosť, no pritom to bolo iba pár sekúnd. Zrazu – bolo neuveriteľné, že až teraz, ma osvietilo. Vybehla som na balkón a pozrela som sa dolu. Človek v čiernom, nedalo sa rozpoznať, či je to chlap, či žena, bol v pasci. Pasca nebola nastražená schválne a ja som bola presvedčená, že to bol osud. Na zemi bolo vidieť nedojedený banán, čo vysvetľovalo jeho alebo jej pád. Za normálnych okolností by spadol na zem, no jemu sa zrejme dajako poplietli nohy a hlavou buchol do kontajnera, čo vysvetľovalo ten hluk. Ale čo vysvetľovalo, kto to bol a načo sem prišiel? Zatiaľ nič. Bol zrejme omráčený, lebo ani brvou nepohol, keď som zišla dolu a opatrne otvorila dvere. Zobrala som z pivnice lano a zviazala som ho. Schmatla mobil, vyťukala číslo 158, stručne vysvetlila situáciu, nadiktovala adresu a svoje meno. Potom som vytočila mamino číslo. Ozvala sa len odkazová schránka. To isté sa stalo, keď som vytočila ocinovo číslo. Och, nie! Najradšej by som šla k susedom a rodičom pekne-krásne vysvetlila, čo sa mi stalo, no nemohla som riskovať, že zlodej utečie alebo zmeškám policajtov.

Konečne prišli policajti. Hneď ako sa mi poďakovali a pochválili ma, odviekli vinníka. Vysvitlo, že to bola žena, ktorá bola na mizine a súrne potrebovala peniaze. Bola to mamkina stará kamoška Lujza. Myslela, že by u nás niečo mohla dostať. Zazvonila a keď nik neotváral, už sa zberala na odchod, keď sa pošmykla na banáne. V čiernom oblečení bola preto, lebo iné nemala. Potom sa domov vrátili rodičia a na ich príchod zazvonil zvonec a príbehu je koniec.

2.

Prefíkaný zlodej

(Matúš Strapák, Soňa Chudíková, Jana Šenkýřová, 3.C)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Nakoniec som otvoril. Vo dverách stál neznámy muž, ktorý fajčil a povedal mi: „Ahoj, ja som tvoj strýko!“ Mal lesklé topánky, na tričku nápis gang a čiernu mikinu na zips. Nebol som si istý, či je to môj strýko, tak som rýchlo bežal k telefónu zavolať rodičov. Stihli mi len povedať, že babka ochorela a idú jej odnieť lieky. Zložili skôr, ako som sa spýtal na strýka.

V noci som počul nejaké zvuky z kuchyne. Obul som si papuče a išiel som sa pozrieť, čo sa tam deje. Videl som strýka, ako drží papier, na ktorom bolo niečo napísané. Povedal, že je to mapa k pokladu a zajtra ho pôjdeme hľadať. Potom na mňa zakričal: „Už pod' do postele, zajtra vstaneme o štvrtej ráno!“

Ráno som sa unavený zobudil na strýkov krik. Rýchlo som sa prezliekol, naraňajkoval a išli sme hľadať poklad. Našli sme ho dosť rýchlo. Bol to nádherný prsteň zo zlata. Strýko mi povedal, že ak si ten prsteň chcem nechať, musím mu dať dvesto eur. Hneď som mu zaplatil, lebo som chcel prsteň pre svoju frajerku. Potom sa so mnou strýko rozlúčil a išiel na stanicu čakať vlak, ktorý ho mal odviezť domov. Zasa som ostal sám doma, ale onedlho sa vrátili rodičia. Sťažovali sa, že babka chorá vôbec nebola a bol to len podfuk. Keď som rodičom ukázal prstienok, ktorý sme našli, zistil som, že taký prsteň majú skoro v každom hračkárstve.

Otec pribehol k telefónu a zavolať políciu. Spolu s nimi sme išli na vlakovú stanicu. Vlak práve odišiel. Našťastie sme vedeli, kam vlak mieri a išli sme za ním. Na ďalšej stanici sme ho dobehli a policajti našli zlodeja v prvej triede. Potom ho päť minút naháňali, dokým jeden z policajtov nevykrikol: „Stoj, lebo strelím!“ Zlodej spravil ešte pár krokov a zadychčaný zastavil. Policajti ho spýtali, odvedli do basy a vrátili mi moje peniaze. Povedali nám, že to bol jeden z najobávanejších zlodejov.

Po tom všetkom mi rodičia dovolili trojkopčekovú zmrzku. Vybral som si čokoládovú, vanilkovú a šmolkovú. Bol to nakoniec pekný deň.

3.

Za dverami

(Martin Michalec, 4.A)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

„Myslíš si, že je niekto doma?“ ozval sa cudzí hlas. „Určite, viem to, je zapnutá televízia, niekto musí byť doma,“ ozval sa druhý hlas. A to už som na 100% vedel, že za dverami sú zloději v čiernych kapucniach a kuklách. Cez „kukátko“ som sa pre istotu nepozeral, aby nevideli moje oko.

Zrazu som započul, ako streche. „To sú určite tí som si, „musím ich však jeden háčik. Z domu nemohol, pretože by ma som, kam majú sa však moje mozgové „Do komína lezú!“ Moja o chvíľu na to začali padať všetci poznáte rozprávku O troch som zobral z police zápalku, škrtol Lenže z komína sa stále sypali sadze. k zápalkám a pre istotu som zobral som. Po chvíli som usúdil, že takáto a zdupkajú preč. Oheň v krbe mal už asi v duchu modlil, aby nám nevyhorel dom. A teraz bol čas zavolať policajtov. Problém... Jediný telefón v dome bola stará pevná linka, lebo mobil som mal vybitý. Pevná linka zo šesťdesiatych rokov dvadsiateho storočia! Ale bola to moja jediná šanca!!! Preto som uchopil slúchadlo a vytočil číslo 158. A stal sa zázrak! V slúchadle sa ozvalo: tú, tú, tú. O päť minút aj hlas operátorky, o ďalších päť minút policajné húkačky.

niekto šplhá po zloději,“ pomyslel zastaviť!“ Bol v tom som vyliezť zbadali a nevedel namierené. Po chvíli závity začali hýbať. teória sa potvrdila, keď z komína sadze. A určite prasiatkach... Rýchlo a hodil ju do krbu. Bleskovo som bežal celý balík a škrtal dávka im už bude stačiť jeden meter, preto som sa

V tom momente som videl prichádzať celú moju rodinu. Práve vtedy, keď sa začala naháňačka v našej záhrade a okolí. Ale nie taká detská. Taká s policajtmami a zlodějmi. A pekne sa zahrali! Večer som videl v správach dvoch zlodějov v policajnej klietke, teda base. „A čo znamenal ten metrový oheň v krbe?“ opýtala sa ma mama pred spaním. „Ááale, to je na dlho,“ usmial som sa.

Vítazi III. kategórie (5. ročník)

1.

Veľká medvedica

(Júlia Sitárová, Romana Ešťóková, 5.B)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je! Bez rozmýšľania vybehnem zadným vchodom a utekám dolu ulicou.

Po chvíli som sa zastavil, aby som sa vydýchal. Odrazu si niečo uvedomím. Tak bezhlavo som bežal, že teraz ani neviem, kde som. Vyhýkli mi slzy. Nevedel som, či od strachu, alebo od hnevu, že som bol taký hlúpy. „Len sa upokoj,“ povedal som si v duchu. Zachoval som pokoj a chcel som sa vrátiť domov. Odrazu som za sebou počul kroky. Otočil som sa, no nikto tam nebol. Znova som sa rozbehol preč.

Dobehol som do blízkeho lesa. Zastavil som sa a poobzeral okolo seba. Všade boli čierne postavy. Stáli tam bez dychu a pohybu. Akoby sa nič nedialo. Pozrel som sa na oblohu posiatu hviezdami, aby som sa už nemusel pozerieť na strašidelné siluety postáv. Bum! Oblohu zatienili čierne monštrá. Vrhli sa na mňa a začali mi šklbať oblečenie. Báľ som sa ako nikdy...

Keď som sa už lúčil so svojím krátkym životom, zavrel som oči a všetko som sa pokúsil predstaviť si z lepšej stránky. Siluety postáv boli zrazu nádherné listnaté a ihličnaté stromy. Čierne monštrá sa premenili na krásne veľké čierne vtáky, ktorým sa zobáky leskli v odraze mesačného svetla. A tie kroky? To boli iba žalude a šišky, ktoré padali zo stromov. Odrazu som sa cítil lepšie. Oveľa lepšie. Rozpamätal som sa, že ako menší som rád sledoval hviezdy a súhvezdia. Moje najobľúbenejšie bolo súhvezdie Veľká medvedica. „No jasné!“ vykrikol som. „Veľká medvedica! Nachádza sa rovno nad naším domom. Stačí ho len nasledovať a hneď budem doma!“

Na oblohe som medvedicu vyhľadal a našiel cestu domov. Rodičia sa, našťastie, od susedov ešte nevrátili, tak som rýchlo vbehol do postele a o tomto malom dobrodružstve som im nikdy nepovedal. Ráno v škole som sa dozvedel, že ten „zlodej“, ktorý klopal na dvere, bola vlastne moja kamarátka Zuzka. Len mi chcela vrátiť kružidlo. A čo som si zapamätal? Keď sa človek bojí, všetko vidí horšie. Ale keby som sa nezľakol, tak by tento príbeh neexistoval. A doteraz spomínam na Veľkú medvedicu, ktorá mi pomohla nájsť cestu domov.

2.

Neohlásený Halloween

(Hana Jalecová, 5.B)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Pozriem sa cez kľúčovú dierku a vlastným očiam neverím! Okamžite sa odtiahnem! Pred dverami stojí zelený zombie so starým špinavým vedrom v ruke. Za ním sa vynoril nízky zakrvavený upír. Dobre. Teraz je to jasné. Neotvoriť! Rýchlo som bežal do izby a pozrel sa na ulicu von oknom. Aj pri susednom dome stáli strašidlá a dožadovali sa otvorenia. Nedokázal som sa na to pozerat! Suseda im otvorila a oni vošli dnu! Rýchlo som si ľahol do postele a celý sa zakryl. Veľmi som sa bál. Avšak zvonenie neprestávalo.

Rozhodol som sa, že otvorím a iba si ich rýchlo odfotím. Potom poviem o tom mame. Musím nabrat' odvalu, je to predsa neuveriteľné. Lenže vzápätí som si spomenul, že upíri sa nedajú odfotiť. Nevadí, aspoň budem mať zombieho. Otvoril som a skôr, než stihli niečo spraviť, odfotil som ich a hneď zavrel s takým hlasným výdychom, že ho určite počuli. Okamžite sa zarehotali a ťukali si na čelo. Ešte som ich pozoroval cez kľúčovú dierku. Po chvíli so smiechom odišli. Vôbec som to nechápal. Sadol som si na posteľ a poslal fotku mame s odkazom, že u nás zvonili upír a zombie. Mama si to po pol hodine prečítala a odpísala:

„Prepáč mi, zlatko, je to moja chyba. Zabudla som ti povedať, že dnes je Halloween. Aj tu už boli všelijaké strašidlá. Mal si im otvoriť a dať sladkosti – to je tradícia. A vôbec, ved' na tej fotke je aj upír, takže ti nenapadlo, že je nepravý?“

S otvorenými ústami som to dočítal. Až teraz mi to došlo. Rýchlo som zobral zásoby sladkostí a vybehol na ulicu. Lenže po tých dvoch už nebolo ani stopy. Tak som sa vrátil dnu. O chvíľu prišli aj rodičia. Navrhli mi, že mi kúpia ten najstrašidelnejší kostým vlkolaka. Ja som to s radosťou prijal.

Ráno v škole ma vysmiali ako bojka. Bolo mi to trápne. Ved' som nevedel, že je Halloween! Ja za to nemôžem! Nakoniec som zistil, že tí dvaja boli spolužiaci z triedy. Trapas! Rozhodol som sa však, že situáciu zvrátim. Dal som si na seba ten nový kostým a začal vydávať hrozivé zvuky. Nikto ma nespoznal a všetci sa ma báli.

Na druhý deň som sa v škole priznal, aj keď mi nikto neveril. No keď som z tašky vytiahol ten kostým, počul som len – To fakt? Wau! To si bol ty? To nie je možné! Napokon to nebol až taký zlý Halloween...

3.

Stratený psík

(Karin Knihárová, Nina Nagyová, 5.C)

K narodeninám som dostala rozkošného psíka. Dala som mu meno Palček, lebo bol drobučký ako Palček z rozprávky.

Našťastie mám narodeniny cez prázdniny, preto som sa mohla Palčekovi venovať celý deň. Nespustila som z neho oči ani na minútu. Bol celý biely, len na chvostíku a jednej labke mal čierne bodky. Páčila sa mi aj jeho jemná, akoby zamatová srst'.

V sobotu predpoludním som bola doma sama, rodičia šli do záhrady. Palček okolo mňa poskakoval, keď som si upratovala svoju izbu. Povysávala som. Zrazu sa obzriem a jeho nikde.

Prehľadala som celý dom aj záhradu, ale Palček nikde. Neskôr som sa pýtala aj rodičov, či ho nevideli. Tak som šla spať s pocitom, že ho už nikdy nenájdem. Ráno som išla von a zrazu som ho uvidela. Palček ležal pred bránou. Vzala som ho domov a umyla od blata. Už som ho nespustila z očí ani na sekundu.

Na druhý deň, keď si Palček myslel, že ho nikto nevidí, išiel opäť von. Znovu som ho nechcela stratiť, tak som ho sledovala. Zistila som, že Palček chodí za jednou fenkou. Takto sa to opakovalo každý deň. Raz mi to nedalo pokoja, tak som sa išla pozrieť na tú fenku. Vzala som ju na ruky a pre istotu odniesla otcovi na veterinu. Ocko mi povedal, že je bez čipu a môžem si ju nechať. Fenke som dala meno Tina.

Palček bol celý natešený a čoskoro spolu mali krásne šteniatka. Palček a Tina sa spolu starali o šteniatka a ja som sa na ne rada dívala.

Víťazi IV. kategórie (6. – 9. ročník)

1.

Romantické stretnutie

(Radovnická, Sedláková, Hrudálová, Šajbidor, 9.A)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Pozrela som sa cez „kukátko“ a bol tam atraktívny muž, zdal sa mi nejaký povedomý. Rozbúšilo sa mi srdce, lebo v tomto momente som si uvedomila, že to je Roman. Otvorila som dvere a uvidela som jeho krásne orieškové oči a havranie polodlhé vlasy. Mal oblečenú čiernu koženku, ktorá mu obopínala svaly na rukách. Pozrela som sa mu opäť do očí a mali sme magický očný kontakt. Zrazu zaznelo: „Prepáč, pomýlil som si dvere.“ V tej chvíli som si uvedomila, že neprišiel za mnou. Rýchlo som zavrela dvere a snažila som sa rozdýchať, čo sa práve stalo.

O dve hodiny zas niekto klopal na dvere. Neprežívala som to tak, ako prvýkrát a šla som ich otvoriť. Prekvapilo ma, že tam bol zas on. Stál tam so smutným výrazom a držal v rukách jedlo. Bola som prekvapená a spýtala som sa ho s ironickým podtónom: „Pomýlil si si zas dvere?“ Jeho odpoveď ma však zarazila. „Nie, prišiel som za tebou.“ Povedal mi, že sa práve rozišiel s Martinou. Automaticky som ho objala a spýtala som sa, či nechce ísť do vnútra. Prijal moje pozvanie a vstúpil. V obývačke sme spolu zjedli jedlo, čo mal so sebou, keď sa zrazu vypla elektrina. Zľakla som sa, no vzápätí som na ruke zacítila jeho dotyk. Rozbúšilo sa mi srdce a prestala som dýchať...

Po chvíli som sa nadýchla a práve vtedy som počula odomykanie dverí. „Do čerta, rodičia!“ spanikárila som. Rýchlo som chytila Romanovu ruku a ťahala som ho do mojej izby, aby nás rodičia nevideli. Dvere sa otvorili a rodičia vošli dnu. „Lenka, kde si? Si v poriadku?“ spýtali sa. „Áno,“ zakričala som z izby. Pošepkala som Romanovi, nech je ticho ako myška. Zrazu počujem otváranie dverí mojej izby. A pohotovo som ho skryla do skrine. Mama vošla do izby a povedala, že o hodinu by mali zapnúť elektrinu. Našťastie, rýchlo z izby odišla.

Začala som zapalovať sviečky, aby bolo v izbe trochu svetla. Počas toho, ako som sa snažila o svetlo i trochu romantiky, som zrazu zacítila jeho ruky na mojom páse. Otočila som sa a naše oči sa stretli. Začal sa pomaly ku mne nakláňať. Zatvorila som oči... A cítila som jeho pery na tých mojich...

2.

Za dverami ktosi je

(Laura Lehotová, 6.B)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Opatrne sa postavím na špičky a pozriem sa cez „kukátko“. Za dverami stojí suseda z tretieho poschodia. Je veľmi milá, vždy má pozitívnu náladu. Bohužiaľ, to sa nedá povedať o jej mužovi. Je ufrflaný a zlostný. Rozhodol som sa otvoriť. Možno ju poslali rodičia, aby ma skontrolovala, či som v poriadku.

Otvorím dvere s úsmevom na tvári, ale ten mi rýchlo zamrzne. Naskytne sa mi hrôzostrašný pohľad. Suseda si pevne drží oblasť brucha oboma rukami. Jediné čo dokáže povedať je: „Prosím, zavolaj záchranku!“ Celý vystrašený našťastie počujem rodičov, ako idú po chodbe. Rýchlo na nich zakričím, aby sa poponáhľali. Vydesení z môjho kriku podídu ku mne avidia susedu. Tatino okamžite berie susedu a mama mňa. Všetci utekáme k autu a ideme do nemocnice. Tam jej robia predoperačné vyšetrenia a idú ju operovať. Celí vydesení z toho, čo sa práve stalo, si ideme sadnúť do bufetu. Mama s otcom si dajú kávu a ja horúcu čokoládu so šľahačkou. Ako tak čakáme, rodičia ma ubezpečujú, že všetko bude v poriadku a že sa nemám čoho báť. Po dvoch hodinách čakania ju presúvajú na lôžko. Doktori rodičom práve vysvetľujú, že ju musia držať v umelom spánku a že bližšie informácie im nemôžu poskytnúť, lebo nie sme jej rodinní príslušníci. Ja sa len bezbranne pozerám na to, aký ma tlak a ako je v kóme.

Na druhý deň sme ju aj s rodičmi išli navštíviť. Mohli sme sa pozeráť len cez sklo. O týždeň sme sa tiež boli pozrieť, ako jej je. A neuveríte, ona sa prebrala! Bol som nesmierne šťastný, ešte viac, ako keď som na narodeniny dostal nové lego. Najviac ma potešilo, že sa na mňa aj usmiala. Ten pocit bol na nezaplatenie.

Zistilo sa, že jej to spravil manžel. O pár mesiacov nato sa uzdravila, rozviedla sa a teraz má nového partnera, ktorého som si obľúbil aj ja. Odvtedy sa navštevujeme omnoho viac. Je mi ako moja teta. Tento príbeh začínal veľmi zle, ale skončil najlepšie, ako len mohol. Tatino si našiel nového kamaráta, mamina dobrú kamarátku a ja uja a tetu, ktorých som nikdy nemal. Platí tu: Všetko zlé je na niečo dobré!

3.

Divné veci sa stávajú

(Ema Poničanová, Vivien Hriňáková, 6.B)

Je večer. Som doma sám. Rodičia šli k susedom na návštevu. Zrazu niekto zvoní. Otvoriť? Neotvoriť? Čo mám urobiť? Priskočím k dverám a so zatajeným dychom počúvam. Za dverami niekto je!

Pozrel som sa cez „kukátko“ vo dverách, ale nič som tam nevidel. „Hmm, divné,“ povedal som. Pomaly som otváral dvere, a tam zrazu môj kamoš Fero. „Čau!“ pozdravil ma. „Ideš do kina?“ Prišlo mi to divné, veď je večer a Fero nemôže ísť tak neskoro sám von, ale nechal som to tak. „Dobre, ale rodičia o tom nesmú vedieť,“ povedal som tichším tónom. „Jasné, nebudú!“ odpovedal mi Fero a vtom okamihu sme vyrazili.

„Na aký film vlastne ideme?“ opýtal som sa. „Na krvilačný horor!“ Bolo mi to opäť divné, lebo Fero nemá rád hororové filmy, ale každý sa mení... Keď film skončil, išli sme obaja domov. Zrazu som začul hlasy v našom dome. „Ach, veď to sú rodičia!“ Jediná cesta, ako sa dostať späť do domu bez povšimnutia, bolo sa vplaziť oknom. Darilo sa mi, ale zrazu som si kýchol. „Čo??? Oni si ma nevšimli?“ pomyslel som si, ale nechal som to radšej tak. Išiel som do postele, aby to vyzeralo, že spím.

Zrazu som ale mojich rodičov začul kričať. Tiež som počul výstrel z pištole. „Božemôj!“ vystrašil som sa. Srdce mi búšilo ako besné. Už som si myslel, že je koniec, ale v tom momente som sa zobudil. Čo sa stalo? Uvedomil som si, že to bol len sen, že rodičia sú v poriadku a že Fero stále neznáša horory. Bolo to asi varovanie, že klamať sa neoplatí.

P.S. Všetkým víťazom blahoželáme!

Hodnotenie bolo pre nás veľmi náročné, o konečnom poradí rozhodoval odovzdaný text (pred úpravou) aj vek našich spisovateľov.

Dúfame, že sa Vám príbehy páčili :-)